

Pílř e víry

D a'far ejch Idr s

Překlad:

Zuzana Amraní

ISLAMLAND

ISLAM LAND ...
GROW GOODNESS
BY YOUR HAND

Obsah

Úvod	
Víra v Boha.....	
Víra v anděly	
Víra v Boží knihy.....	
Víra v proroky	
Víra v posmrtný život	
Víra v osud.....	
Závěr – vliv víry na vnější chování.....	

Úvod

Pilíře víry (*ímán*), které vyplývají z mnoha koránských veršů a výroků proroka Muhammada (s)*, jsou víra v Boha**, v Boží anděly, Jeho knihy, Jeho proroky, posmrtný život a osud (*qadar*). Toto jsou známé pojmy i pro nemuslimského čtenáře, avšak v islámu je jejich význam trochu odlišný od ostatních náboženství a filozofií. Cílem této publikace je tuto oblast vysvětlit na základě Koránu a Prorokových (s) výroků a dále ukázat, že už samotné pojetí víry se v islámu liší od obecného západního chápání. Na Západě víra obvykle stojí v protikladu k rozumu a poznání, avšak podle Koránu pravá víra vychází právě z poznání a přemýšlení. Jakékoliv přesvědčení bez podobného základu Korán považuje za pouhý rozmar, kterému by se myslící člověk měl vyhnout. Pravé víry lze tedy dosáhnout přemýšlením a nabýváním vědomostí a nikoliv slepou a iracionální oddaností. Člověk disponující takto informovanou vírou může bez obav a sebevědomě vést racionální diskusi s lidmi, kteří jeho přesvědčení nesdílejí, s nadějí, že se mu podaří ukázat jim jejich omyly a slabá místa a získat je pro pravdu. Pokud tato publikace čtenářům pomůže učinit krok tímto směrem, potom splnila svůj účel, chvála Bohu.

Věra u Boha

Muhammad (s) byl poslán, aby vyzýval lidi k Bohu a učil je, jak splnit úkol, pro který byli stvořeni, tedy uctívat Boha. Mnoho lidí, ke kterým se obracel, mělo o Bohu jen nejasnou představu. Někteří v Něj věřili, i když k Němu přidružovali další nižší božstva, ale jiní byli úplnými ateisty či materialisty,

-
- * Muslimové zmiňují po jméně proroků slova „necht' ho Bůh pochválí a ochrání“ jako výraz úcty a vděku. Vyslovují je většinou přímo v arabštině, kde zní „salla-lláhu 'alajhi wa sallam“ nebo „'alajhi salám“. V této publikaci budou používána ve zkratce jako „(s)“ (pozn. vydavatele).
 - * Slovem Bůh je v této publikaci myšlen jediný, věčný Stvořitel vesmíru a Pán všech světů, v jazyce zjevených písem nazývaný Alláh nebo Eloah (pozn. vydavatele).

kteří se řídili tímto přesvědčením:

{„Neexistuje leč tento náš život pozemský, zemřeme a žijeme a pouze čas nás
zahubí!“}
(súra Klečící, 45:24)

Před vyzváním takovýchto ateistů k Bohu je třeba je nejdříve přesvědčit, že taková Bytost vůbec existuje. Logicky první otázka pro náboženský světónázor je tato: „Jaký důvod vás vede k víře, že existuje Bůh?“ Korán na ni odpovídá těmito slovy:

{Cožpak z ničeho byli stvořeni, či sami jsou stvořiteli, anebo stvořili nebesa i zemi? (...)}
(súra Hora Sinaj 52:35-36)

Korán zde říká, že pro všechno, co má stejně jako člověk počátek v čase, existují pouze tři možná vysvětlení vzniku:

1. Nebylo stvořeno či zapříčiněno vůbec ničím, tedy vzniklo z ničeho;
2. Bylo samo svým vlastním stvořitelem;
3. Nebo má stvořitele či příčinu mimo sebe.

Třetí možnost není ve výše uvedených verších zmíněna, avšak vyplývá z kontextu, protože tyto verše se obracejí na lidi, kteří existenci stvořitele popírají. Sdělují jim, že bez stvořitele zbývají pouze dvě další možnosti. Korán podrobně nevysvětluje, proč jsou první dvě možnosti neudržitelné; lidé jsou často přesvědčeni o pravdě či nepravdě nějakého tvrzení podle toho, jak jasně a výstižně je formulováno. Víra (či její odmítnutí) je spíše otázkou duchovního než smyslového vnímání. V případě těchto veršů to názorně ilustruje následující skutečný příběh: Když do té doby nevěřící Džubajr Ibn Mut'im jako vyslanec Kurajšovců dorazil do Medíny, uslyšel Proroka (s), jak při vedení večerní modlitby přednáší súru Hora Sinaj. Když došel k výše uvedeným veršům, Džubajrovi se jeho vlastními slovy „málem rozskočilo srdce“. Krátce poté přijal islám.

Proč se s ním toto stalo? Pravděpodobně proto, že tyto verše mu poprvé něco objasnily. Pochopil, že je nemyslitelné, aby něco vzniklo z ničeho, a že by něco dalo vzniknout samo sobě, je ještě více nemyslitelné. Jediným závěrem tedy je, že musí mít stvořitele mimo sebe.

Veškeré teze, které stojí na popření jakéhokoliv stvořitele či příčiny, jsou tedy neudržitelné. I když člověk toto uzná, stále se může ptát, proč by tato příčina (či stvořitel) měla být zrovna Bohem, ke kterému vyzýval Muhammad (s). Proč by to nemohl být některý z mnoha lidmi uctívaných bohů nebo dokonce „hmota“, ve kterou věří materialisté? Touto otázkou se zabývá skoro celý Korán, ale my se zde pokusíme dát stručnou odpověď, která v základních rysech shrne koránské stanovisko.

Odpověď je v krátkosti následující: Aby bylo možno vysvětlit vznik čehokoliv podléhajícího času, námi hledaný stvořitel (či příčina) logicky musí mít vlastnosti Boha, ke kterému nás Muhammad (s) vyzývá, a to z následujících důvodů.

Stvořitel musí být jiné podstaty než stvořené, protože kdyby byl stejné podstaty, musel by rovněž podléhat času a tedy potřebovat stvořitele. Z toho vyplývá, že:

{A není nic, co by podobné Mu bylo.} (súra Porada, 42:11)

Pokud stvořitel nepodléhá času, pak tedy musí být věčný. Avšak pokud je věčný, nemůže mít příčinu a pokud nic nezapříčinilo jeho vznik, nic nezpůsobuje ani trvání jeho existence, což znamená, že musí být soběstačný. A pokud pokračování jeho existence nezávisí na ničem, pak tedy jeho existence musí být bez konce.

Stvořitel je tedy věčný a věčně trvající.

{On počátkem je i koncem.} (súra Železo, 57:3)

{Všichni, kdož na zemi jsou, dočkají se konce svého a zůstane jen tvář Pána tvého, majestátnosti a velkomyslnosti plného.}
(súra Milosrdný, 55:26-27)

Jsou dva způsoby, jak příčiny vyvolávají následky: buď přirozeně nebo záměrně. Stvořitel s výše uvedenými vlastnosti nemůže být příčinou přirozenou. Pokud by od Něho věci na tomto světě pocházely přirozeně a spontánně, musely by být stejné podstaty jako On sám. A kdyby byl přirozenou příčinou, působil by pouze za určitých podmínek a Jeho moc by

tedy byla omezená. Z toho vyplývá, že musí být záměrným činitelem. Avšak záměr předpokládá vědění a obojí dohromady předpokládá život. Stvořitel tedy musí být živý, vševědoucí činitel s absolutně svobodnou vůlí.

Bůh podle Koránu tedy činí vše s nějakým záměrem a za nějakým účelem.

{A každou věc jsme vskutku v určených rozměrech stvořili.}
(súra Měsíc, 54:49)

{Domníváte se snad, že jsme vás stvořili jen bezúčelně a že k Nám nebudete navraceni?}
(súra Věřící, 23:115)

On může učinit absolutně cokoli, co si přeje (viz 11:107) a ví o každém pohybu Svého stvoření.

{On nejlépe ví, co na souši je i na moři, a nepadne list žádný, aniž by On o něm nevěděl, a není zrůna v temnotách země ani stébla zeleného či uschlého, jež zaznamenáno by nebylo v Knize zjevné. On je ten, jenž vás v noci odvolává a jenž zná, co za dne jste vykonali.} (súra Dobytek, 6:59-60)

Bůh je živý:

{Bůh – není božstva kromě Něho, živého, trvalého! Nepadá naň ani dřímota, ani spánek, Jemu náleží vše, co na nebesích je i na zemi! Kdo může se u Něho přimluvit jinak, než s dovolením Jeho? On zná, co je před rukama jejich i co je za zády jejich, zatímco oni neobejmou z vědění Jeho nic leda to, co On chce. Trůn Jeho obepíná nebesa i zemi a střežení jich mu potíží nečiní – On vznešený je a mohutný!} (súra Kráva 2:255)

Bůh nejenže ze Své vůle jedná a je mocný, ale také je spravedlivý v tom, že hříšníka netrestá více, než odpovídá jeho špatnému činu. Je milosrdný a Jeho milosrdenství je podle Proroka (s) větší než Jeho trest. On nás tedy netrestá za vše, co uděláme, ale odpouští, smazává naše hříchy a rozmnožuje a násobí naše dobré skutky.

{Ti, kdož vydávají jmění své na stezce Boží, jsou podobni zrnu, z něhož vyrůstá sedm klasů, z nichž každý má sto zrn. A Bůh mnohonásobně odplácí tomu, komu chce, neboť Bůh je velkorysý, vševědoucí.} (súra

Kráva, 2:261)

Skutečný stvořitel musí mít tyto a další podobné vlastnosti, ke kterým můžeme obdobným způsobem dospět. Jakákoliv jiná bytost nebo objekt, který je považován za boha či prvotní příčinu a kterému zákonitě chybí některé z těchto vlastností, nemůže ve skutečnosti být tím, za co je považován. Korán nejdříve jasně popsal, jaký musí být pravý Bůh, a poté ukazuje, proč nemůže být žádného božstva kromě Něho a odhaluje falešnost všech dalších údajných božstev.

Těm, kdo uctívají lidmi vytvořené předměty, říká:

{I otázal se: „Chcete uctívat, co sami jste vytesali, zatímco je to Bůh, jenž stvořil vás i to, co jste udělali?“} (súra Stojící v řadách, 37:95-96)

{Což k Němu budou přidružovat to, co vůbec nic nestvořilo, ale samo bylo stvořeno, a není schopno jim nikterak pomoci a nemůže pomoci ani sobě?} (súra Rozpoznání, 7:191-192)

Na uctívače nebeských těles se obrací připomenutím příběhu Abrahama:

{A když se nad ním rozprostřela noc, spatřil hvězdu a zvolal: „Toto je Pán můj!“ Když však zapadla, řekl: „Nemám rád zapadající.“ A když spatřil vycházející měsíc, zvolal: „Toto je Pán můj!“ Když však zapadlo, řekl: „Jestliže mne Pán můj správně nepovede, budu určitě patřit k lidu zbloudilému!“ A když spatřil vycházející slunce, zvolal: „Toto je Pán můj, neboť jest největší!“ A když zapadlo, řekl: „Lide můj, nejsem zodpovědný za to, co k Bohu přidružujete, nýbrž obracím se – jako haníf* – k tomu, jenž nebesa i zemi stvořil, a nebudu patřit k těm, kdož k Bohu přidružují.“} (súra Dobytek, 6:76-79)

A když se později Prorok (s) dostal do styku s židy a křesťany, Korán odsoudil jejich víru v božskou podstatu lidských bytostí.

{A říkají židé: „Uzajr je syn Boží!“ a říkají křesťané: „Mesiáš je syn Boží!“ A taková je řeč, již ústy svými pronášejí, a napodobují tak řeč oněch, kdož před nimi byli nevěřící. Nechť Bůh proti nim bojuje! Do jaké lži to upadli!}

* Haníf = člověk čisté víry (pozn. překl.)

(súra Pokání, 9:30)

Korán jim vysvětluje, že pokud vše stvořil Bůh, pak vše musí být Jeho služebníkem a nemůže tedy být Jeho synem.

{Říkajíce, že Milosrdný si vzal děti, vy spáchali jste věc hnusnou, že div se nebesa kvůli tomu neroztrhla, země se div nerozpoltila a hory se málem na prach rozpadly, že Milosrdnému děti lživě připsali. A nehodí se přece, aby si Milosrdný děti bral, vždyť všichni, kdož na nebesích a na zemi jsou, k Milosrdnému přicházejí jako služebníci. A On je věru sečetl a přesným počtem spočítal a všichni k Němu přijdou v den zmrtvýchvstání jako jedinci.}

(súra Marie, 19:88-95)

Dále křesťanům vysvětluje skutečnou podstatu Ježíše.

{A podobá se Ježíš před Bohem Adamovi: On stvořil jej z prachu a potom mu řekl „Budiž!“ a on byl!} (súra Rod Imránův, 3:59)

Vzít si něco za boha nemusí nutně znamenat, že to člověk za boha otevřeně uznává a rituálně uctívá. Stačí se tomu poslušně podrobit či tomu věnovat své činy, které by měly patřit jen Bohu, nebo k tomu chovat city, které by měly být pociťovány pouze k Bohu. Takových skrytých bohů je mnoho.

{Myslíš, že tomu, kdo si vzal jako své božstvo vášeň svou, jsi dozorcem, anebo domníváš se, že většina z nich naslouchá či uvažuje rozumně?} (súra Spásné zjevení, 25:43-44)

{A vzali si učence své a mnichy své za pány vedle Boha a stejně tak i Mesiáše, syna Mariina, ačkoliv jim bylo přikázáno uctívat toliko Boha jediného.}

(súra Pokání, 9:31)

K tomu, aby člověk byl muslimem (tzn. odevzdaným Bohu), je třeba věřit v jedinstvo Boží v tom smyslu, že On je jediným stvořitelem, ochráncem a živitelem. Avšak toto přesvědčení – později nazvané *tawhíd ar-rubúbíja* - samotné nestačí. Ostatně mnoho modlářů uznává a věří, že toho všeho je schopen pouze nejvyšší Bůh, ale to z nich ještě nedělá muslimy. K *tawhídu ar-rubúbíja* musíme přidat ještě *tawhíd al-ulúhíja*, tedy přesvědčení, že

pouze tento Bůh si zaslouží uctívání a tedy nevěnovat jakýkoli akt uctívání nikomu a ničemu jinému. V Koránu *tawhíd al-ulúhíja* vychází z *tawhídu ar-rubúbíja*, tedy pokud vše stvořil a všemu vládne pouze Bůh, jaké by pak mohly být důvody a účel uctívání čehokoliv vedle Něho?

{Lidé, uctívejte Pána svého, jenž stvořil vás i ty, kdož před vámi byli – snad budete bát se Boha, jenž pro vás učinil zemi lůžkem a nebesa kupolí a jenž seslal z nebe vodu a dal pomoci jí vyrůst plodům pro obživu vaši. Nedávejte Bohu rovných, vždyť dobře to víte!} (súra Kráva, 2:21-22)

Když člověk poznal pravého Boha, je vyzván, aby to potvrdil, tedy uvěřil v Boha a nedovolil, aby se z jakýchkoli postranních úmyslů nechal svést k popření skutečnosti, jejíž pravdivost poznal.

{... a aby ti, jimž dostalo se vědění, poznali, že to je pravda od Pána tvého, a uvěřili v ni a pokořila se před ní srdce jejich.} (súra Pouť, 22:54)

{Když se jim dostalo Našich znamení s jasností vši, řekli: „To zjevné je kouzelnictví!“ A odmítli je, přestože duše jejich přesvědčeny byly o pravdivosti jejich, z nespravedlnosti a pýchy.} (súra Mravenci, 27:13-14)

Když do srdce vstoupí víra, navodí v něm stavy, které se navenek projeví určitými skutky, a obojí je důkazem pravé víry.

Nejvýznamnějším z těchto stavů je pocit vděčnosti Bohu a tento pocit je možné nazvat podstatou, ze které vychází uctívání a služba Bohu (*'ibáda*).

Tento pocit vděčnosti je natolik důležitý, že nevěřící se nazývají *káfir*, což znamená „popírající pravdu“ a také „nevďečný“. Pochopíme proč, když se v Koránu dočteme, že hlavním motivem popírání Boží existence je neopodstatněná pýcha. Takto pyšný člověk se domnívá, že ho není hodno, aby byl stvořen či podléhal Bytosti, kterou by tímto musel uznat za významnější než je on sám, a které by musel být vděčný.

{Ti, kdož hádají se kvůli znamením Božím, aniž se jim k tomu dostalo oprávnění, v srdcích svých pouze domýšlivost mají a cíle svého nedosáhnou.} (súra Odpouštějící, 40:56)

S pocitem vděčnosti přichází také pocit lásky.

{Jsou mezi lidmi někteří, kdož berou si vedle Boha jiné, Jemu na úroveň postavené, a které milují, jako milují Boha. Avšak ti, kdož uvěřili, ti v lásce své k Bohu jsou silnější.} (súra Kráva, 2:165)

Věřící miluje Boha a je Mu vděčný za Jeho štědrost, ale zároveň si uvědomuje, že jeho dobré skutky, duševní i fyzické, se nikdy nemohou vyrovnat Božím darům. Stále se obává, aby mu Bůh kvůli jeho hříchům něco ze Svých darů neodepřel, či ho na onom světě nepotrestal. Věřící se Ho tedy obává, odevzdává se Mu a s velkou pokorou Mu slouží.

{A božstvem vašim je Bůh jediný, Jemu se do vůle odevzdávejte! A oznam zvěst radostnou pokorným, těm, jichž srdce jsou naplněna bázní, když vzpomínáno je Boha.} (súra Pout', 22:34-35)

Takového duševního stavu nelze dosáhnout, aniž by si člověk byl téměř neustále vědom Boha. Připomínání si Boha je tedy živnou půdou víry, bez níž by víra oslabovala a mohla se dokonce vytratit úplně. Proto jsou pravými věřícími ti,

{kteří vzývají Boha stojíce, sedíce i ležíce.} (súra Rod Imránův, 3:191)

Korán tedy velmi podrobně vysvětluje způsoby, jak by si člověk měl připomínat Boha a udržovat si tím živoucí víru. Veškeré koránské i prorocké příkazy a zákazy, které se vztahují na všechny oblasti lidského života, skutky uctívání, osobní záležitosti, společenské vztahy, politické uspořádání atd., mají za cíl uvést člověka do takového stavu, který vede k připomínání si Boha. Tento islámský způsob života byl podrobně vysvětlen v meďinském období, proto se jím nyní nebudeme detailněji zabývat. Avšak hlavní zásady tohoto nového řádu pocházejí už z mekkánského období.

Nyní se zaměříme na ostatní pilíře víry, tedy víru v Boží anděly, Jeho knihy, Jeho proroky, posmrtný život a osud. Argumenty ohledně těchto pilířů víry vycházejí z předpokladu, že čtenář věří v Boha.

Věra u andělů

Andělé jsou bytosti jiné podstaty, než je člověk. Zatímco člověk byl stvořen z hlíny, oni byli stvořeni ze světla (viz sbírka výroků Sahíh Muslim, výrok č. 2996). Tedy lidské bytosti – s výjimkou proroků – je nemohou vidět v jejich skutečné podobě, avšak mohou je spatřit, pokud na sebe vezmou fyzickou podobu. Co o nich víme, pochází téměř výlučně z toho, co nám o nich řekl Bůh a Jeho proroci.

Ale proč bychom se jimi vůbec měli zabývat?

Protože v našem životě hrají velmi důležitou roli. Něco o nich vědět je možná podobně důležité jako poznat působení fyzikálních zákonů či chápat chování ostatních lidí.

Víme, že jich je téměř nepočítatelně mnoho, mají velké schopnosti a byli stvořeni tak, že vždy uposlechnou Boží rozkazy, nikdy jim neodporují a bez přestání neúnavně slouží Pánu.

{Jemu náleží všichni, kdož na nebesích jsou a na zemi; a ti, kdož u Něho dlí, nejsou tak hrdopyšní, aby Mu nesloužili, a nikdy neumdlí a pějí slávu Jeho dnem i nocí bez přestání.} (súra Proroci, 21:19-20)

{Vy, kteří věříte! Střeďte sebe i rodiny své před ohněm, jehož palivem budou lidé a kamení. Na něj dohlížejí andělé přísní a silní, kteří se neodváží neuposlechnout Boha v ničem, co jim přikázal, a vykonají vše, co jim bylo poručeno.}
(súra Zákaz, 66:6)

Přesto jsou však – jakožto druh – nižšího postavení než lidé a symbolem toho je skutečnost, že po stvoření Adama jim bylo přikázáno, aby před ním padli na tvář jako výraz pozdravu a úcty. Tento verš (2:34) a také verš 17:70 někteří jako např. Ibn Kathír uvádějí jako důkaz pro tvrzení, že lidé jsou vyššího postavení než andělé.

Andělé ve vztahu k lidem plní různé úkoly. Jejich hlavním úkolem, od něhož je odvozeno také jejich jméno, je předávat Boží poselství Jeho zvoleným prorokům. Tato velká čest připadá hlavně jejich představiteli

Gabrielovi (v arabštině Džibríl).

{... toto věru slova jsou posla vznešeného, silou vládnoucího u Pána trůnu mohutného, poslušnost nalézajícího a spolehlivého!} (súra Svinutí, 81:19-21)

Poselství svěřené bytosti těchto vlastností bude zajisté spolehlivě předáno.

Andělé se nám věnují a dohlížejí na nás. Zaznamenávají naše dobré i špatné skutky a nepadne jediného našeho slova, aniž by ho zaznamenali buď v náš prospěch či náš neprospěch (viz 50:17-18).

Hrají roli v příčinách a průběhu na první pohled čistě přírodních jevů, jako je třeba vítr, déšť či smrt (viz 79:1-5).

A dostali za úkol pomáhat věřícím až do té míry, že v dobách války bojují po jejich boku (viz 3:124), chrání je (viz 13:11) a modlí se za ně (viz 40:7).

Věra u Boží knihy

Muslimové věří, že Korán je slovem Božím. Avšak není Jeho jediným slovem. Před Muhammadem (s) Bůh vyslal mnoho proroků a mluvil s nimi stejně tak, jako mluvil s ním. Muslim tedy také věří (a nebyl by muslimem, kdyby nevěřil) v tato dřívější písmo jako Tóra a Evangelium, protože praví věřící jsou ti, „kteří věří v to, co bylo sesláno tobě [Muhammade], i v to, co bylo sesláno před tebou.“ (súra Kráva, 2:4)

{Rcete: „Uvěřili jsme v Boha a v to, co seslal nám, i v to, co seslal Abrahamovi, Ismaelovi, Izákovi, Jakubovi a kmenům, i v to, co bylo dáno Mojžíšovi, Ježíšovi, a v to, co bylo dáno prorokům od Pána jejich. My nečiníme rozdíl mezi nimi a do vůle Pána svého jsme odevzdáni!“} (súra Kráva, 2:136)

Bůh stvořil lidi proto, aby Mu sloužili. To, že je Božím služebníkem, představuje pravou podstatu člověka. Člověk tedy nemůže dosáhnout svého plného lidství a docílit míru v duši, dokud nenaplní tento účel, pro který byl stvořen. Ale jak ho má naplnit? Bůh je milosrdný a spravedlivý, tak mu v

tom mnoha způsoby pomáhá. Jak jsme již dříve uvedli, člověk byl stvořen s původně dobrou podstatou, která tihne k tomu, aby poznala svého pravého Pána a sloužila Mu. Bůh mu dal mysl, jejíž součástí je schopnost rozlišit dobré od špatného a schopnost přemýšlet. Celý vesmír učinil přírodní knihou plnou znamení, která myslícího člověka vedou k Bohu. Navíc Bůh již od stvoření člověka prostřednictvím Svých z lidí zvolených proroků sesílal Svá poselství, aby člověka podrobněji poučil o jeho Pánu a ukázal mu, jak konkrétně Mu má sloužit. Proto se o těchto poselstvích v Koránu mluví jako o vedení, světle, znameních, připomenutí atd.

Všechny tyto knihy přinesly v zásadě totožné poselství:

{A nevyslali jsme před tebou žádného posla, abychom mu nebyli vnukli: „Není božstva kromě Mne; uctívejte Mne tedy!“} (súra Proroci, 21:25)

A náboženství, které hlásali všichni proroci, je islám, tedy odevzdání se Bohu:

{Náboženstvím jediným u Boha jest věru islám.} (súra Rod Imránův, 3:19)

Tedy Noe (viz 10:72), Abraham (viz 3:67), Jakub a jeho synové (viz 2:133), apoštolové (viz 5:111) a další byli všichni vlastně muslimové.

Islám je v tomto smyslu univerzálním náboženstvím celého vesmíru.

{Což si mohou přát jiné náboženství než náboženství Boží, když již se do vůle Jeho odevzdalo – chtě nechtě – vše, co na nebesích je i na zemi, a když vše se k Němu navrátí?} (súra Rod Imránův, 3:83)

I když je náboženství všech proroků ve své podstatě a základech stejné, mohou se v konkrétních praktických nařízeních lišit (viz 5:48).

Závěrem zmiňme jednu důležitou skutečnost ohledně knih: s výjimkou Koránu se žádná nedochovala v původním stavu. Předchozí knihy se buď úplně ztratily, nebo utrpěly zásahy a byly změněny. Bůh určil, že u Koránu k ničemu takovému nikdy nedojde a On sám ho ochrání (viz 15:9).

Věra u proroky

Proroci jsou lidské bytosti, které mají tu čest, že si je Bůh zvolil k předávání poselství ostatním mužům a ženám. Člověk nemůže dosáhnout prorockví žádným svým vědomým úsilím; je to milost od Boha, kterou On dává těm, kdo jsou ji hodni.

Proroci tedy nejsou obyčejní lidé. Sice to jsou lidé, avšak na vysoké morální, duchovní a intelektuální úrovni, díky které jsou z pohledu Boha vhodní, aby se stali nositeli Jeho světla pro ostatní. Když si Bůh některého z nich zvolí, dá mu určité „jasné důkazy“ (viz 57:25) pravdivosti jeho tvrzení a tím ho odlišuje od falešných proroků, čarodějů a věštců (viz 20:69). Všichni dostali svému úkolu předat svěžené poselství a šli ostatním lidem příkladem v tom, jak učení uvést do praxe (viz 11:88).

Prorokova (s) manželka Aiša na otázku ohledně Muhammadova (s) chování odpověděla: „Byl Koránem,“ což znamená, že ztělesňoval všechny koránské hodnoty.

Ohledně proroků Korán zdůrazňuje dva spolu související aspekty, které si zaslouží bližší vysvětlení: lidství proroků a povaha jejich úkolu.

I přesto, že duchovně, morálně a intelektuálně převyšují běžné lidi a těší se zvláštnímu vztahu s Bohem, stále jsou jen lidmi se vším všudy. Plodí a jsou zplozeni, jedí a pijí a chodí po tržištích (viz 25:20), spí a umírají (viz 21:34) a zapomínají a mýlí se (viz 20:121).

Jejich vědění je omezené a mohou poznat jen tu část budoucnosti, kterou jim Bůh odhalí zjevením (viz 72:26-27). Nemohou se u Boha přimlouvat za nikoho bez Jeho svolení (viz 2:255) a není v jejich moci přivést lidi na správnou cestu (viz 28:56). Stručně shrnuto proroci neurčují chod věcí na tomto světě (viz 3:128). Mnoho raných muslimských učenců si povšimlo, že ke zdůraznění Prorokova (s) lidství ho Korán nazývá „Božím služebníkem“ při třech příležitostech, kdy byl uctěn.

{Požehnán budiž ten, jenž seslal spásné zjevení služebníku Svému, aby lidstvu varovatelem byl.} (súra Spásné zjevení, 25:1)

{Sláva tomu, jenž za noci přenesl služebníka Svého z Posvátné mešity do mešity nejbližší, jejíž okolí jsme požehnali, abychom mu ukázali některá Svá znamení.} (súra Noční cesta, 17:1)

{A když povstal služebník Boží, vzýváje Jej, tu div se proti němu nezvedli v hustém zástupu.} (súra Džinové, 72:19)

Prorok, jehož lidství je obzvláště zdůrazňováno, je Ježíš. Byl stvořen stejným způsobem jako Adam (viz 3:59), je synem Mariiným, nikoliv Božím (viz 4:157), on i jeho matka se živili pokrmu (viz 5:75). Sice je Božím slovem (viz 3:45), avšak vzhledem k tomu, že je lidskou bytostí v plném slova smyslu, nelze to vykládat tak, že by v sobě měl nějaký božský prvek. Je Božím slovem jen v tom smyslu, že mu Bůh řekl „Budiž!“ a on byl. Zde by šlo namítnout, že v tomto smyslu je vlastně všechno Božím slovem. Proč se tedy Božím slovem nazývá právě on? Mnoho učenců správně vysvětluje, že on vznikl jako výsledek tohoto slova bezprostředně. Ježíš je věrným služebníkem Božím a nikdy netvrdil, že by byl v jakémkoliv smyslu božský (viz 5:116-117).

Jak bylo již uvedeno, úkol proroků spočívá v předání Božího slova ostatním lidem. Avšak tento úkol není tak přímočarý, jak by se na první pohled mohlo zdát a Korán proto podrobně rozebírá, co vše to obnáší.

Nejdůležitější zásada, která je připomínána všem prorokům a na kterou lze snadno zapomenout či ji nebrat na zřetel, je, že jejich úkolem je pouze předat poselství a že jakmile poselství jasně vyložili, nenesou už zodpovědnost za to, jak na ně lidé zareagují. Bůh dal člověku schopnost odlišit pravdu od nepravdy, obzvláště ve věcech náboženství, když mu jsou objasněny. Bůh mu dal také možnost, aby na základě své svobodné vůle tuto pravdu buď přijal, nebo odmítl. A protože nikdo kromě Boha neví, co se opravdu odehrává v lidském nitru, pouze On může rozhodnout, kdo si zaslouží být správně veden a kdo si nezaslouží nic jiného než být ponechán v bloudění temnotami. Bůh na základě Svého vědění správně vede toho, koho On chce, a Své vedení odepírá, komu On chce. Prorok takovouto moc nemá a nemůže tedy vést, koho by sám chtěl (viz 28:56).

{Připomínej, vždyť tys pouze ten, jenž připomíná, a nejsi nad nimi ten, jenž zaznamenává.} (súra Zahalující, 88:21-22)

Neměl by se tedy rmutit, pokud se od něho lidé odvracejí, či jeho poselství prohlašují za lživé (viz 6:33-34). Avšak řídit se touto zásadou je velmi těžké. Všichni chceme být přijímáni společnostmi, ve které žijeme, a mnozí z nás poznali ten zvláštní pocit smutku, samoty a odcizení, který pociťuje nově příchozí v cizí společnosti. Podobný a ještě intenzivnější pocit zažívá ten, kdo na základě svého přesvědčení došel ke svět názoru, kterým se diametrálně liší od většinové společnosti. Jednoduchým a obvyklým útekem od těžkostí takové situace bývá život v odloučení od ostatních.

Ti, kdo si z nějakého důvodu nemohou dovolit stáhnout se takto do ústraní, nejčastěji nakonec obětují svou integritu a přizpůsobí se většinové společnosti. Proroci samozřejmě musejí žít mezi lidmi, ke kterým byli poslání, a nemohou dělat ústupky natolik, aby se nakonec zpronevěřili svému poselství. Asi nejobtížnější je pro ně držet se pevně Božího slova a zároveň žít mezi lidmi. Bůh na několika místech Koránu vyjadřuje nespokojenost s určitým jednáním proroka Muhammada (s) a ve většině případů se to týká toho, že se tak snažil získat následovníky, až téměř překročil dané meze.

{Chceš se snad zahubit smutkem jda ve stopách jejich, jestliže tomuto příběhu neuvěříš?} (súra Jeskyně, 18:6)

{A věru by tě byli nevěřící málem zlákali od toho, co jsme ti vnukli, aby sis o Nás vymyslel něco jiného – tehdy byli by si tě vzali za přítele svého. A kdybychom tě nebyli posílili, byl by ses málem k nim přiklonil, byť i nemnoho. Tehdy bychom ti byli dali okusit dvojnásob v životě i dvojnásob ve smrti a nebyl bys našel proti Nám pomocníka žádného.} (súra Noční cesta, 17:73-75)

Věra v posmrtný Život

Korán vysvětluje, že posmrtný život je skutečnost a svými argumenty dokazuje, že posmrtný život je nejen možný, ale jeho existence má své jasné opodstatnění a účel. Bez víry v posmrtný život by naše víra v pravého Boha nebyla úplná.

Jak bylo již zmíněno, mnoho lidí, ke kterým se Prorok (s) v Mekce obracel,

věřilo v nejvyššího Boha, avšak mnozí z nich považovali za nemožné, aby jejich mrtvá a rozložená těla byla znovu vzkříšena. Proto se Prorokovi (s) vysmívali, když o tom mluvil.

Koránská odpověď byla, že takový údiv a posměch nejsou na místě, protože zmrtvýchvstání je nejen teoreticky ale i prakticky možné z následujících důvodů:

Pokud člověka stvořil Bůh, proč by ho po smrti nemohl stvořit znovu? Zmrtvýchvstání by navíc bylo jednodušší než původní stvoření.

{A On je ten, jenž zahajuje život prvním stvořením a pak to opakovat bude – a to pro Něj je velmi snadné.} (súra Byzantinci, 30:27)

Po hlubším zamyšlení zjistíme, že znovuoživení je běžným přírodním jevem. Přemýšlející člověk nepotřebuje na vlastní oči vidět zmrtvýchvstání nějakého člověka, aby uvěřil ve zmrtvýchvstání obecně. Stačí obdobný fenomén pozorovat v jiných případech.

{A k znamením Jeho patří, že vidíš zem zvadlou, však když vodu na ni sešleme, tu rozhýbá se a rozbují. A vpravdě ten, jenž oživil ji, je též mrtvých oživovatel a On nad každou věcí všemocný je.} (súra Byly učiněny srozumitelnými, 41:39)

{Což nebyl kapkou semene vystříknutého jen? Potom se kapkou přilnavou stal a Bůh jej stvořil a vyrovnal a dvě pohlaví, mužské a ženské, z něho udělal. Což není v moci Jeho, aby mrtvým opět život dal?} (súra Zmrtvýchvstání, 75:37-40)

Jaká je logika a účel zmrtvýchvstání? Bez něho by jednoduše Bůh nebyl spravedlivý, moudrý a milosrdný. Bůh stvořil člověka a učinil ho zodpovědným za jeho činy; někteří lidé jednali správně, jiní ne. Kdyby nebyl žádný budoucí život, ve kterém by ctnostní byli odměněni a hříšníci potrestáni, neexistovala by žádná spravedlnost a stvoření člověka i vyslání proroků by nemělo žádný smysl. Takovéto jednání bychom neočekávali ani od rozumného spravedlivého člověka, natož od dokonalého Stvořitele.

{Domníváte se snad, že jsme vás stvořili jen bezúčelně a že k Nám nebudete navráceni?} (súra Věřící, 23:115)

{Bohabojní pak u Pána svého v zahradách slastí žítí budou. Což učiníme ty, kdož do vůle Boží se odevzdali, stejnými jako hříšníci? Co je vám, že tak soudíte?} (súra Pero, 68:34-36)

{A nestvořili jsme nebesa a zemi, a co je mezi nimi, jen pro nic za nic; to je jen domněnka nevěřících!} (súra Sád, 38:27)

Jsou skutečně jediným důvodem popírání posmrtného života argumenty, které tito lidé uvádějí a které Korán vyvrací? Podle Koránu to tak není. Pravý důvod je často psychologický, protože ti, kdo páchají zlo, si přejí beztrestnost a tato touha je vede k popření doby, kdy by mělo dojít k potrestání.

{Myslí si člověk snad, že neshromáždíme jeho kosti? Však ano, a dokonce schopni jsme sestavit jeho prsty! A naopak, člověk si spíše přeje jednat i dál hříšně a ptá se: „Kdy vůbec ten den zmrtvýchvstání nastane?“} (súra Zmrtvýchvstání, 75:3-6)

{Běda v ten den těm, kdož za lež prohlašují a za výmysl den soudný pokládají! Nepokládá jej za výmysl nikdo kromě všech protivníků hříšných.} (súra Zkracující míru, 83:10-12)

Podle Koránu stvořil Bůh člověka s přirozeností zvanou *fitra*, jejíž součástí je schopnost i bez vnější pomoci rozlišit dobré od špatného. Člověk tak přirozeně cítí, že třeba pravdomluvnost a vděčnost jsou dobré a na základě toho má sklon konat dobro, jakmile je rozpozná. Pravé náboženství staví na základě této vrozené lidské přirozenosti, posiluje ji a umožňuje naplnění potenciálu ctností, který v ní dlí. Proto se v Koránu islám nazývá *fitrat-Alláh* a Prorok (s) řekl, že byl poslán jen proto, aby zdokonalil dobré chování. Korán chválí ty, u nichž je tato schopnost rozlišení dobra a zla silná, a odsuzuje ty, u nichž je tak oslabena, že se odpornost neřestí v jejich očích stala krásou.

{Avšak Bůh způsobil, že milujete víru, a učinil ji krásnou v srdcích vašich, zatímco vám zošklivil nevěrectví, hanebnosti a neposlušnost. A to jsou ti, kdož řídí se cestou správnou díky laskavosti a dobrodiní Božímu. A Bůh je vševědoucí, moudrý.} (súra Komnaty, 49:7-8)

{Rci: „Mám vás zpravit o těch, kdož největší ztrátu ve skutcích svých utrpěli, o těch, jejichž úsilí v životě pozemském zbloudilo, ač se domnívají, že dobré činili?“} (súra Jeskyně, 18:103-104)

{A když se odvrátí zády, chodí po zemi, aby šířil pohoršení a ničil satbu i dobytek; Bůh však nemiluje pohoršení.} (súra Kráva, 2:205)

Muslim tedy koná dobro, protože v něm má zalíbení a vyhýbá se neřestem, protože mu jsou odporné. Muslim se odevzdal do Boží vůle, Boha miluje a obává se Ho a protože Bůh miluje ctnost a přikazuje ji a nenávidí neřest a zakazuje ji, muslim koná dobro a vyhýbá se špatnostem v poslušnosti svému Pánu. Ti, kdo konají dobro, budou na onom světě žít život plný slasti, největší z nichž bude přiblížení Bohu a Jeho spatření, zatímco ty, kdo páchají špatností, čeká jako trest život plný utrpení, nejhorší z nichž bude odloučení od Boha. Muslim by proto měl neustále žít s vědomím budoucího věčného života na onom světě a na tomto světě se ze všech sil snažit o skutky, které mu na onom světě zvýší jeho postavení.

{Rci: „Je mezi těmi, jež k Bohu přidružujete, někdo, kdo vede k pravdě?“ A dodej: „Jedině Bůh vede k pravdě! Zdaž ten, jenž k pravdě vede, je více hoden následování, anebo ten, kdo nevede, byť i byl sám veden? Co je tedy s vámi, že takto usuzujete?“} (súra Jonáš, 10:35)

{Rci: „Milujete-li Boha, pak mne následujte a Bůh vás za to bude milovat a odpustí vám viny vaše, vždyť Bůh je odpouštějící, slitovný.“} (súra Rod Imránův, 3:31)

{A zbožní vskutku budou ve slastech, na pohovkách ležíce se budou rozhlížet. Na jejich tvářích užíš svěžest slastí, napájení budou vínem silným, zapečetěným z pižma pečeti – o to nechť soutěží ti, kdož soutěží.} (súra Zkracující míru, 83:22-26)

A proč budou lidé dobrých skutků žít v takových slastech? Na to Korán odpovídá takto:

{Což odměnou za dobré se něco jiného než dobré může stát?} (súra Milosrdný, 55:60)

Věra u osud

Původní význam slova *qadar* je určená míra či rozsah, ať už množství či vlastností, a od tohoto základního významu se odvozuje mnoho dalších výrazů. *Juqaddir* mezi jiným znamená vyměřit či rozhodnout o množství, vlastnostech atd. něčeho ještě předtím, než je to ve skutečnosti vytvořeno. A právě tento význam nás zde zajímá.

{A každou věc jsme vskutku v určených rozměrech stvořili.} (súra Měsíc, 54:49)

Bůh ještě předtím, než něco stvoří, ví, co stvoří a jaké to bude velikostí, vlastností či povahy atd. a určí čas i místo jeho vzniku a zániku. Kdo je přesvědčen o tomto, potom by jako věřící v pravého Boha měl také věřit, že neexistují žádné náhody. Když se mu přihodí něco nepříjemného, měl by říct: „Bůh to tak určil (*qaddara*) a učinil ze Své vůle“ a netrápit se myšlenkami, že to bývalo mohlo být jinak a proč se to vlastně stalo. Pokud se mu naopak stane něco příjemného, neměl by se tím chlubit, ale děkovat za to Bohu.

{A nepostihne žádné neštěstí zemi ani osoby vaše, aby nebylo zaneseno v knize dříve, než jsme je stvořili – a to věru je pro Boha nadmíru snadné. A jedná tak, byste si nezoufali nad tím, co vám uniklo, a abyste se neradovali příliš z toho, čeho se vám dostalo. Bůh nemiluje žádného domýšlivce vychloubačného.} (súra Železo, 57:22-23)

Když Bůh vše předurčil (*juqaddir*), vztahuje se to také na naše takzvané svobodné činy. Pokud to tak je, jak tedy mohou být svobodné a jak za ně můžeme být zodpovědní? Tato otázka vedla již v raných dějinách islámu ke vzniku dvou extrémních teologických směrů. První z nich, nazývaný *qadaríja*, zdůrazňoval svobodnou vůli člověka a jeho zodpovědnost až do té míry, že popíral Boží vševědoucnost a tvrdil, že Bůh pozná naše svobodně provedené činy až poté, co je provedeme. Druhý směr, nazývaný *džabrija*, naopak tvrdil, že není rozdílu mezi tím, co se děje s neživými předměty, a našimi takzvanými svobodnými činy, tedy že pokud mluvíme o úmyslu, má to pouze čistě metaforický význam.

Avšak není třeba zacházet do takových extrémů, protože mezi Božím

předurčením (*qadar*) a lidskou odpovědností za činy není žádný rozpor. Bůh se rozhodl stvořit člověka jako svobodného, avšak ví (a jak by mohl nevědět?), jak zareaguje, když mu prorok vysvětlí Boží poselství. Toto vědění a zaznamenání v „Knize“ se nazývá *qadar*. Stoupenec *qadaríji* by však mohl namítat: „Když můžeme svobodně jednat podle své vůle, můžeme jednat způsobem, který je v rozporu s Boží vůlí, a v takovém případě nelze tvrdit, že vše vychází z Boží vůle či předurčení.“ Korán na to odpovídá připomenutím, že Bůh nám ze Svého rozhodnutí dal svobodnou vůli a jen On nám umožňuje, abychom podle ní jednali.

{Toto je věru připomenutí; a kdo si přeje, ať k Pánu svému cestu nastoupí, však přát si toho nebudete, pokud Bůh tak nebude chtít. A Bůh věru je vševědoucí, moudrý.} (súra Člověk, 76:29-30)

Stoupenec *qadaríji* by opět mohl namítnout: „Pokud je to tak, Bůh by nám mohl zabránit v konání špatných skutků.“ Ano, skutečně by mohl.

{Kdyby byl Pán tvůj chtěl, věru by byli všichni, kdož na zemi jsou, vesměs uvěřili. Chceš snad donutit lidi, aby se stali věřícími, když není duši žádné dáno, aby uvěřila jinak než z dovolení Boha ...?} (súra Jonáš, 10:99-100)

{Kdyby Bůh chtěl, nebyli by modloslužebníky, však neučinili jsme tě ani strážcem jejich, ani dozorcem nad nimi.} (súra Dobytek, 6:107)

Bůh chtěl, aby lidé byli svobodní obzvláště v otázkách víry a nevíry.

{A rci: „Pravda přichází od Pána vašeho; kdo chce, ať věří, a kdo chce, ať nevěří!“} (súra Jeskyně, 18:29)

Někdo by mohl namítat, že pokud jsou naše činy v souladu s Boží vůlí, pak jsou to *de facto* Jeho činy. Takováto úvaha vychází z nesprávného chápání Boží vůle. Naše vůle je v souladu s Boží vůlí pouze v tom smyslu, že Bůh nám poskytl svobodu volby a jednání, tedy že On stvořil vše, co k uplatnění této svobody potřebujeme. I když je něco v souladu s Jeho vůlí, tak to neznamená, že by to On dělal. Jinak by se pak mohlo říci, že když například jíme, spíme či pijeme, tak tyto činnosti provádí Bůh. Bůh je stvořil, ale neprovádí je.

Další námitkou vycházející z nesprávného chápání Boží vůle je, že pokud

nám Bůh umožňuje páchat zlo, tak ho tím schvaluje a má v něm zalíbení. Avšak je rozdíl mezi vůlí ve smyslu umožnit někomu něco udělat a ve smyslu nějaký čin schvalovat a oceňovat. Výše uvedený verš z Koránu říká, že člověk dostal možnost zvolit si mezi vírou a nevírou, ale Bůh samozřejmě nechce, aby lidé byli nevěřící (neboli nevděční).

{Jestliže jste vy nevděční, je Bůh věru soběstačný i bez vás a nelíbí se mu nevděk u služebníků Jeho. Jste-li vděční, pak ve vás nalezne zalíbení.} (súra Skupiny, 39:7)

Závěr – vliv víry na vnější chování

Toto jsou v souhrnu hlavní body poselství, které přinesl prorok Muhammad (s). Nejlepším důkazem jeho pravdivosti – vedle výše uvedených argumentů – a velkého významu je jeho pozitivní vliv na duševní stav člověka a tedy i na jeho chování navenek. V kapitole o víře v Boha jsme již uvedli některé city k Bohu, které vycházejí z víry v Jeho existenci a Jeho dokonalé vlastnosti. Vztah člověka k ostatním lidem úzce souvisí s jeho vztahem k Bohu tím, že víra v Boha a z ní vycházející city v lidském srdci následně probudí také příslušné city k ostatním lidem. A protože se člověk navenek chová vůči Bohu i ostatním lidem v souladu se svým skutečným přesvědčením a city, od pravého náboženství se právem očekává, že bude vyzývat k takovému jednání, které přirozeně vychází z jím hláсанé víry a zároveň ji posiluje.

Vnitřní stav, ke kterému Muhammad (s) vyzýval, se jmenuje *ímán* (víra či přesvědčení). Z *ímánu* vycházející vnější jednání se nazývá islám. V mekkánském období kladl hlavní důraz na *ímán*, aniž by však islám úplně opomíjel. Islám se stal ústředním tématem v Medíně, kde bylo založeno první nezávislé muslimské společenství. Už v Mekce Bůh vedl proroka Muhammada (s) k tomu, aby lidi vyzýval k následujícím skutkům uctívání a dobrému jednání.

Aby si udrželi živoucí víru a posilovali ji, byli muslimové nabádáni, aby přednášeli Korán a podrobně ho studovali, aby se učili od Proroka (s), aby co nejčastěji a zejména při některých daných příležitostech pronášeli určité modlitby a aby vykonávali rituální modlitbu způsobem, který Prorokovi (s)

předvedl anděl Gabriel. Toto vše je modlitbou (*saláh*) v nejširším slova smyslu.

Po modlitbě, která je nejdůležitější službou Bohu, následuje *zakát* (almužna), který ve svém širším pojetí zahrnuje všechny skutky ve prospěch ostatních lidí. Být prospěšný lidem je plodem víry a tedy i důkazem její existence. Člověk, který škodí jiným lidem a přitom tvrdí, že věří v Boha, nemůže být pravdomluvný.

{Co soudíš o tom, jenž nazývá náboženství lží? To je ten, jenž sirotka odhání a k nakrmení chudáka nepobízí. Běda těm, kdož při modlení o modlitbu svou se nestarají, kteří chtějí být jen viděni a dávat podporu odmítají.} (súra Podpora, 1-7)

První tři verše této súry byly zjeveny v Mekce a zbytek v Medíně. Medínské verše mluví o pokrytcích, kteří navenek konají skutky uctívání, které ale nevycházejí z žádné upřímné víry. Jejich jednání je však odhalí, protože je stejné jako jednání otevřeně nevěřících z mekkánského období.

Zde je několik příkladů *zakátu* podle Koránu z raného období.

Odsuzuje se nabývání bohatství jen pro bohatství samé, aby zvýšilo prestiž majitele. Pouhé vlastnění bohatství u Boha nic neznamená. Člověk z něho nemá žádnou zásluhu ani na tomto, ani na onom světě.

{Běda každému pomlouvači, jenž na cti utrhá, který bohatství hromadí a stále je počítá, a že jmění jeho jej učiní nesmrtelným, se domnívá!} (súra Pomlouvač, 104:1-3)

Ti, kdo v tomto životě „shromažďovali a nakupili“ majetek, budou na onom světě svoláni do ohně „kůži na lebce spalujícího“ (viz 70:15-18). Majetek jako cíl sám o sobě a jeho hromadění je lidskou neřestí, kterou může vymýtit pouze taková víra a jednání, které učil Muhammad (s) (viz 70:19-27).

Člověk by měl získávat majetek s úmyslem, že ho využije k uspokojení potřeb svých i ostatních lidí. Prorok (s) řekl: „Člověk říká: 'Můj majetek, můj majetek!' Máte nějaký majetek vyjma toho, co nosíte a obnosíte, jíte a strávíte a rozdáte jako almužnu a tím zachováte?“ Majetek by se měl

vydávat na potřebné (obzvlášť pokud jsou to rodiče a příbuzní), na sirotky a chudé, na vykoupení otroků atd. Následující verše byly jedny z prvních, které byly Prorokovi (s) zjeveny.

{Co sirotka se týče, toho neutiskuj, co žebráka se týče, toho neodstrkuj.}
(súra Denní jas, 93:9-10)

Mezi vlastnostmi pravého věřícího je, že potřebným a vyloučeným dává určitou část svého jmění jako jejich právo (viz 70:24-25).

Na cestu k úspěchu na onom světě se mohou vydat jen ti, kdo konají následující skutky:

{Otroka propuštění či v den hladu nakrmení sirotka příbuzného či chudáka nouzi trpícího, a také být z těch, kdož uvěřili a k neochvějnosti a soucitu se vzájemně nabádají.} (súra Město, 90:13-17)

Věřící by měli svým bližním nejen pomáhat, ale také k nim být spravedliví a upřímní a dodržovat své sliby a závazky (viz 70:32-33). Nesmějí se dotknout práv ostatních lidí, zejména práva na život (viz 4:92-93, 6:151) a počestnost (viz 70:29-31).

ISLAM LAND ...
GROW GOODNESS
BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN 1 3 0 LANGUAGES